

Bertha Bulcsu
Egy író állatkertje

Digitális Irodalmi Akadémia

© Petőfi Irodalmi Múzeum • Budapest • 2011

Keszthely, 1992. május 25.

Az éjszakák újabban hosszúak és elviselhetetlenek. Korábban rövidek voltak és varázslatosak. Álmatlanul fekszem az ágyon, és a fojtogató csendben kifelé figyelek. Mögöttem van a Balaton, a lábamnál az erdővel borított hegy. Tavaly még fejjel a hegynek, lábbal a Balatonnak feküdtem, de egy mágus tanácsára kicsit odább raktam és megfordítottam az ágyamat. Megkönnyebbülök, amikor meghallom az erdei vagy föld alatti szörny nyögését. Valahol a hegy gyomrában lakik, a szomszédok szerint viszont egy föld alatti tóban. Nyög és szuszog, a néma éjszakában hallani lehet minden moccanását. Tavaly itt aludt nálunk egy csillagász, és megesküdtött rá, hogy ez a furcsa, szinte mitologikus nyögés nem a hegy gyomrából, hanem a világútból érkezik. De nem érdemes figyelni rá, mert tudományosan nincs ilyen hang. Ahhoz képest, hogy nincs, elég borzongató a sóhaj, ami a föld gyomrából vagy a világútból érkezik. Rókák rekedt ugatása hallatszik, majd a vaddisznócsordák mörcögése. A rókák (a vadászok szerint vesztettek) egészen a bozótba fulladt jegyzőházig lejönnek. A ház tetejét már megbontották a téli viharok, a padlás denevérek tanyája, a szakadt zsalugáterek mögé kígyók költöztek.

Időnként villanyt gyűjtök. Éjjel kettő is elmúlik, amikor Kesztyű, a szomszéd kutya felugat. Felmentő, megnyugtató ugatás. A vaddisznókonda, úgy látszik, lejött az alsó útra, esetleg tolvajok járnak a kertek alatt, vagy csak előszezonai részegek. Ha Kesztyű felugat, az egy normális, szinte hétköznapi állapot. Álomra is lehet szenderülni, csak tolvajok, vaddisznók és

részegek járnak errefelé. Minden rendben van. Holnap a Balaton-felvidékről s az én kötődéseimről forgatni kezdünk egy filmet. Oda kell állni a felvevőgép elé, de nem tudom, mit mondok. Mi az, ami elmondható, és érdekli is az embereket. Készítettem néhány jegyzetet, de ha élesbe megy a dolog, a feljegyzések, címszavak nem érnek semmit. Az a legnagyobb baj, hogy fáj a lábam, és nehezen járok. Nem értem, mi a fene ez? Húsvétkor kezdődött, azóta csak romlik, pedig orvos barátunk kétféle tablettát is felírt a bajra. Két éve a tabletták három nap alatt használtak. Most sántikálok. Rossz szerep, nem tudom eljátszani. Hülyén néznek rám az emberek. Na mi van, maga is megbetegszik? Nekiáll, és meghal nekünk?

Amikor Kesztyű végre álomba ugat, megszólal az ébresztőóra. Mosdás, pakolás, lányomat és feleségemet leviszem Révfülöpre a pesti gyorsra. A kocsit magamnál tartom. Legalább egy hétig együtt kell élnem a filmes stábbal, s a külön autó ilyenkor a szabadság jelképe. Együtt, de bármikor elszakadhat az ember, ha kell vagy elkerülhetetlen. Pedig Major Sanyi lebeszélte az autóról: „Ne hozd, mert a szálloda elől vagy valahol forgatás közben ellopják.”

Fél órát állunk Révfülöpön a vágányok között. Hideg szél fúj. Mire befut a pesti vonat, szinte megfagyok. Integetnek.

Visszamegyek Szepezdre, pakolok, ténfergek, nézegetem a jegyzeteimet. A forgatókönyv szerint Nemeskeresztúr lesz az első helyszín. Az egész gyermekkori falu beledermadt a csontjaimba. Fogalmam sincs róla, hogy milyen volt, mi volt ott, mit kerestem ott, és egyáltalán? Csőd az egész. Ha lenne Aczél talán megmentene. Forgatás előtt két órával betiltaná az egész filmet. Mi az ördögnek kell az írónak előjönni a dolgozószobájából? Amíg ott bent, a papírjain kapingál, viszonylagosan védett helyzetben van. Leír valamit, és nem közlik. Vagy közlik. Betűk, szavak, mondatok. Az egész tevékenység olyan távoli, megfoghatatlan, hogy a politikusokat nem érdekli. Hacsak... Hacsak nincs valahol a központban egy éber agy. – „Nézzük csak meg, uraim, mit sugallnak ezek a szavak, melyeket Bertha Bulcsu Balatonszepezden, késő éjszaka, amikor a föld alatti szörny nyögése hallhatóvá vált, egymás mellé rakosgatott? Mi az, hogy távoli hullámverés? Miért távoli? Valaki keresse meg és beszélgesse vele. Meg kell tudnunk, hogy a távoli hullámverésben mit jelent az ő filozófiájában a távoli.” – „Uram, nincs filozófiája...” – „Az nem létezik. Szereljenek a kocsijába egy fület.” – „Tudjuk, uram.” – „Mi az, maguk kerülnek a központot? Valaki másnak is dolgoznak?” – „Dehogy, uram, csak sejtettük, hogy a fül esedékessé válik...”

Becsukom az ajtókat (idegeimre megy az örökös csukódás), legurulok a kapuig, kinyitom, kimegyek, becsukom. Végre bent ülök az autóban, és semmit sem kell csinálnom. Kicsit befűtök,

cigarettára gyújtok, úgy érzem, hogy megmenekültem valamilyen nagy kellemetlenségtől. Mitől vajon? Nyilván a kertben üléstől, a kibámulásoktól a kerítésen túlra. Bezárt magamtól. Most agyilag külön vagyok én és külön a szemem, lábam, kezem, akik az autó vezetésével foglalkoznak. Majd valahol egy szerkesztő ezt az akiket amire, vagy amikre javítja. Meddig vagyok én aki? Egyben aki, de külön a kezem ami. És a fejem, ha külön van, azért aki marad? És a szemem miért nem? A szemem a fejem központi helyéről gyanakodva pislog a világba. És a fülem, aki felismeri a lopakodó vadak neszét és Beethoven zenéjét, miért ami? A tudatommal együtt aki, külön, mondjuk, ha levágják, mint Paul Getty unokájának a fület, akkor ami. És ha

kocsonyát főznek belőle a kannibálok, akkor még amibb? Egyben kell tartani magamat, mert ha szétesek kézre, földre, orra, szemre és agyra, akkor lefokozódom. Csak egyben vagyok az, aki vagyok, s hogy az vagyok-e, majd a forgatás kapcsán Nemeskeresztúron, Győrökön vagy a keszthelyi vízparton kiderül.

A szigligeti lapályos felett kinézek az oldalablakon. A szélben tántorognak a nyárfák. Alattuk, mögöttük vagy a helyükön felsejlik egy régi, fagyba dermedt kopasz nyárfasor. Amikor nagy nyomorúságunkban anyám oltványokat készített a szigligeti szőlészeti telepen. Győrökről hordtam neki a kenyeret. Visszafelé mindig rámosteledett, s a téli holdfényben elhagyták útmenti őrhelyüket a fák. Gyökérlábuk megroppant, ahogy a behavazott berekben elindultak Ederics és Kongó felé. Elöttem jártak, mögöttem, aztán oldalazva beleveszlek az éjszakába.

A Lesence völgyében már érezni a Bakony leheletét, Uzsánál becsap az ablakon a gombák illata. Sümeg... Széteső, elrontott település. Csak a régi városmag és a vár teszi elviselhetőbbé a háztetők szürkességét. A városon túl újra alámerülök az erdők sötétzöldjébe. Aztán mezők. Vas megye. Az ablakon át is látszik, hogy a Marcal elapadt. A háború után Keresztúrról a rigácsi hídhöz jártunk halászni. Most itt is pang a víz. Sopron felől ömlenek be az osztrák és német autók. Felrobbannak mellettem. Jánosháza, Keresztúr, Karakó. Bekanyarodom a Dabróka csárda elé. Itt kellene talál -
koznom délelőtt tizenegy órakor a tévé forgatócsoportjával. A tervek szerint innen megyünk át gyermekkori falumba, Nemeskeresztúrra.

Kiszállok, mozgatom rossz lábaimat, totyorgok, nézem az órát. Bemenni nem érdemes, két perc múlva a tévések is itt lesznek. De nem... Elmúlik öt perc, tizenöt. A vendéglőből előjön egy pincér, és gyanakodva körüljár. Mit csinállok a parkolóban? Miért nem megyek be a csárdába? – Nem törődöm a pincérrel, vegetálgatok a parkolóban. Amikor a gyanakvó pincér bemegy, kísétálok a parkoló szélére. Nem tudom, mióta vannak itt lóistállók és karámok? Öt-hat ló mozog a karámban, egy a kifutóban. Egyet éppen lovagol a gazda, tenyésztő vagy a tréner. Elég mély itt a mező, ez a Marcal árterülete. Jártatja a lovat, aztán ügetőre fogja, végül vágára. Jó messze lemenni a mezőben, párákődben állnak a fűzfák, ahol megfordulnak. Egyik ló következik a másik után. Rég láttam embert ilyen eleresztetten lovagolni. A lovak is élvezik. Toporzékolva várják, hogy sorra kerüljenek.

Ez is olyan üzlet, amiért nagyon meg kell dolgozni. Nem lehet lazítani. – A háború után Keszthelyen egy huszárlaktanyában volt az iskolánk, s az udvarunk közös volt az Állami Ménteleppel. Ott az erősebb lovakat először kifárasztották. Nagy farönköket húztak velük, s amikor már tajtékossá váltak, csak akkor raktak rájuk nyeret. Így is kitörtek délutánonként, s végignyargaltak a tornácon a tanulószobánk ablakai alatt. Szép kis lovacsák ezek is, itt a karámban. Ahogy aztán a mély mezőben nyargalnak, kerülgetik a fűzfacsoportokat, olyan az egész mintha nem most történne mindez, hanem háromszáz évvel ezelőtt.

Fél egykor bemegyek a csárdába, ebédet rendelek, előveszem a jegyzeteimet. Élettelenek a vázlatok, szinte hülyeségnek tűnnek. Bele lehet bújni a régi bőrünkbe? Mit lehet mondani olyan ház tornácán, ahol már ismeretlen emberek élnek? Van még egyáltalán tornác és kút az udvaron?

A forgatócsoportom két óra múlva sem érkezik meg. Valószínűleg kínai ejtőernyősök szálltak le a TV épülete és az amerikai nagykövetség közé, s Budapesten kijárási tilalmat rendeltek el. Hírzárlat van, így a Dabroka csárdában még nyugodtan zabál mindenki.

– Televíziósokat vártam itt, ha mégis megérkeznének, visszamentem Szepezdre – mondom a fiatal pincérnek.

Kiderül, hogy keresztúri, Marton gyerek, az apjának megvan az összes könyvem, néhányat dedikáltam is neki. Megélhetési okokból átköltöztek Egyházashetyére.

Visszaautózom Szepezdre. Halvány lelkiismeret-furdalásom támad: talán nem vártam eleget a csárdánál? A postáról felhívom a lakásomat. A feleségem nem érti, hogy miért vagyok Szepezden. Én sem. A kínai ejtőernyősökről nem hallott. Telefonál a szerkesztőnek. Az már hajnali ötkor távozott otthonából. Hol van akkor? Bizonyára elrabolták a csecsen maffiózók, s majd váltságdíjat követelnek érte a kormánytól. Hazaindulok a kertünkbe. Kapu ki, ajtónyitogatás. Iszom egy kevés paradicsomlé. Most mit kell tenni? Megnézem a gyíkjaimat az eresz alatt. Szeretik a délutáni napfényt. Houdinit nem látom, csak hallom, ahogy becsusszan a zsaluzásból maradt deszkák alá. Ha vége lesz a forgatásnak, ezt a kígyót megírom.

Másfél óra múlva zajokat, beszédfoszlányokat hallok a hegy felé eső oldalútról. A teraszról kipillantva autók körvonalait vélem felfedezni, egy ember az út közepén pisál. Ez a stáb lesz, villan át az agyamon. Valóban ők. De különös módon nem a part, hanem a hegy felől érkeztek. Reggel, az indulás pillanatában derült ki, hogy valamilyen félreértés miatt nem kaptak hangstábot, hangapparátust sem. Órákig tartott, amíg összeszedték a mikrofonokat és a telepeket. – Mi legyen? Szódát isznak. – A csütörtöki Badacsonyt hozzuk át hétfőre. Talán még meg lehet csinálni. Így a keddi Györök helyett a hétfői Nemeskeresztúr lesz.

Elállt a szél, éget a nap. Elindulunk Badacsonyra, Tatay Sándor birodalmába. Alig találunk oda a rossz utakon. A ház kibővült, és szebb, amióta Ági gondozza. De az erdő már átbukott a támfalakon, el akarja nyelni író barátunk szőlőjét. Mintha nem tudná az erdő, hogy mi történt. A télen, a bakonytamási templomban én búcsúztattam el Sándort. Most itt a kedvenc fáin, szőlővágói között kellene róla valamit mondanom. Valahogy, spirituálisan azért jelen van. Érzem, hogy itt van. – Révész Laci gyíkokat fényképez. Az én szepezdi gyíkaim nagyobbak és színesebbek. A ház előtt állva beszélek Sándorról, a bazaltból, a hegyről, már nem is 11. o.tudom, miről. Gyönyörű ez a hegy, és ami lent látszik a vízből, öblökből, vulkánkúpokból, még gyönyörűbb. Az út azonban, amin ide fel lehet jutni, gyalázatos. Szakadékok. Magyaroknak lenni a szégyenkezés életformája. Érthetetlen, hogy az ilyen csodálatos helyekre sem építették ki az utakat. Negyven éve nem, de azóta sem. Fél év alatt megépíthető egy bazaltkirakásos út.

Tatay szomszédja angol könyveket fordít egy diófa alatt, feleségét a könyvkiadó szerkesztőségéből ismerem. Csodálatos a birodalmuk. A nyolc-tíz méter magas támfalakat olasz hadifoglyok rakták fel az első világháború időszakában. Mestermunka. Kéknyelűvel kínál

bennünket. Ahogy lenézek a vízre, az az érzésem, elfelejtettem, hogy milyen is a Balaton. Most látom. – Itt is persze, az emberi csődök. Két hete betörtek Tatay házába. A képkereteket és a családi fényképeket is elvitték. Házigazdánknak két szép kutyája volt, de egy bekéredzkedő ember megetette és ellopta őket. Most egy új kutya ugrál körülöttünk, ezt aligha etetik meg, ez harap és tép. – Leereszkedünk a partra.

Keszthelyt úgy össze-vissza táblázták, szabályozták, hogy alig lehet közlekedni. Valahol, szinte a semmiben veszünk néhány szendvicset, bort, aztán bevonulunk a Helikon Szállóba. Kellemes a porta, a személyzet, mindenki. Tele van a szálloda németekkel, le-föl lifteznek, zsong tőlük a ház, mint egy méhkas. A gyenesi öbölre látok az ablakomból. Levetkőzöm, az ablakhoz ülök, és nézem az öblöt. Egy srác keszegeket rángat ki a vízből. Kicsiket, de legalább húszat. Megiszom két pohár bort, és eszembe jutnak a régi nyarak, amikor ebből az öbölből futottunk ki a hajónkkal, és ide tértünk vissza. Novellát is írtam arról a hajnalról, amikor a ködben a berekfák is nagy vitorlánhajóknak látszottak. Aztán a Hullám és az Amazon fényei. Kikötés. Hol van nekem most kikötőm?

Nehezen alszom el, hiányzik a szörny nyögése, mocorgása a föld alatti tóban. Az ágyon fekvé is látom az öblöt, a horgászcsónakokat és a nádat. Bombayben az Oberoi Towersben feküdtem ilyen álmatlanul az ágyon. Az üvegfalon át egész éjszaka néztem a tengeren ringó dzsunkákat, a part felé közeledő motoroshajókat. Itt most nyitva van az ablak, s a nyers balatoni nádszag, vízillat elkábít.

OLVASHATÓ:

<http://dia.jadox.pim.hu/jetspeed/displayXhtml?offset=1&origOffset=-1&docId=600&secId=53732&qdId=3&libraryId=-1&filter=Bertha+Bulcsu&limit=1000&pageSet=1>

Egy író állatkertje

[Napló]

A pepita levelibéka

Szörnyek a kertben

Hogyan kell oroszlánra vadászni

Miért ölték meg Adamsonékat?

A néma kiskutya

Lánc nélkül

Ennyit a szabadságról

A kéményviselt veréb

[Napló]

A sejtek optimizmusa

A hős nyúl

Lányom madarai

A vadliba hangja

Mit gondol rólunk a macska?

[Napló]

A galamb dolga

Vespidae

Passer montanus

Légi harc

Sirálymentalitás

Emancipáció

Molnárfecskék

Medárd és lazac

Sügéremlékek

A boldog pénzmapocok

Madárálmok

Titán–2

Vakondok harca

A madárálmok vége

[Napló]

Az okos veréb

A buta veréb

Enyhülés?

Kutya világ

A gyík viszonya a világhoz

Az angolna halála

Szeptemberi pillanatok

Macskás házak

Verébnek lenni

A háziúr

A tekintélyes varjú

Hetyke békák

Fördik a küsz

[Napló]

Hangulatok a tavaszi kertben

Tilalom után

Szabad kutyák

A kerítés két oldalán

Az idomítás fordulatai

Téli séta

Időtlenségben

Rozsdafarkú madarak

Őszi kertben

[Napló]

Zöld küllők

A halott rozsdafarkú

Kutyaszex, bonyodalmakkal

A hontalan macska

Presztízskérdés

Kutyaálmok
Horgászverseny
A békák éve
Rigószemmel
A szajkó világképe
[Napló]
A plébános kertjében
Akinek minden sikerül
A remeterigó éneke
Permetben fürdünk
A tápláléklánc végén
Erdőben
Szúnyogok évadja
Sirályöltözékben
A darazsak és a filozófus
Csőben
[Napló]
Ha elszakad a lánc
Szájkosár nélkül
Avantgard verebek
Madárkórház
A tücsök személyisége
A bal-fácán nézetei
Madárgondok
Sam beszélget a gyermekeivel
Akarsz emberkert igazgató lenni?

HALLGATHATÓ: Magyar Katolikus Rádió - február 24.-től 13 részben (Papp János olvas fel)

+

Bertha Bulcsu digitalizált művei

<http://www.pim.hu/object.b60f4dcf-b8c3-4ce7-925a-136c9d564ee3.ivy>

*

Az okos veréb

Alighogy megálltam Balatonalmádiban, ott termett a kocsim mellett egy táskás ember, és bevasalt rajtam négy forint parkolási díjat. A jegyet az ablaktörlő alá tűzte, aztán elment. Úgy emlékeztem, hogy az ABC-áruházzal szemben a korábbi években nem szedtek parkolási díjat. Kíváncsian a kocsi elejéhez léptem, és kinyújtottam a kezemet a jegy után. Szerettem volna megnézni, hogy mit nyomtattak a jegyre. Ki szedi a parkolási díjat? De megtorpantam, mert az autó lökhárítójáról leugrott egy kis veréb, s a méternyire húzódó szegélykőre reppent. Rám nézett és várakozott. Néztük egymást. Az volt az érzésem, akar tőlem valamit, vagy szeretné, ha elmennék, otthagynám az autót. Hátrább léptem néhány méternyit, s az áruház felett az égre tekintettem. Ekkor a veréb újra felugrott az autó lökhárítójára, s a hűtőrácsra préselődött bogarakat kezdte csipegetni. Válogatósan falatozott a frissebb bogárpecsenyéből, melyek talán csak néhány perccel korábban csapódtak az autó orrára.

Közben begördült mellém egy Trabant. A veréb érdeklődése azonnal feléje fordult. Érthető, megérkezett a frissebb pecsenyeszállítmány. – Megvárta, amíg a kocsi egészen megáll, vezetője behúzza a kéziféket, aztán hopp, máris ott állt a lökhárítóján.

Így falatozgatott a parkolóban a veréb. Látszólag pontosan olyan szürke, jelentéktelen madár volt, mint a többi, de vadászgatással, légyüldöző repülésekkel nem fárasztotta magát. Vadásztak helyette az autók. Kicsivel több esze volt, mint a testvéreinek. De az is lehet, hogy kevesebbel is beérte. Friss bogárpecsenye helyett, roncsolt maradványokkal.

A buta veréb

Az ember által áttekinthető idők kezdete óta nemcsak a kutya és a macska, de a madarak számos fajtája is domesztikálódott. Valamikor a falusi kémények díszjele volt az ott fészkelő gólya, a fecskék szívesen tapasztották otthonaikat az istállók gerendái alá, az ereszaljakat, a szénáspadlás zugait pedig a verebek foglalták el. A városok, falvak új jövevényei közé tartozik a balkáni gerle és a feketerigó. A tudomány pillanatnyi állása és az emberek érdekei szerint a

madarak egyik részét hasznosnak, a többit viszont károsnak véljük. Gyermekkoromban például a feketeterigót hasznosnak tartották, a verebeket viszont károsnak. Az utóbbi években módosult ez a vélekedés, mert a feketeterigó a falusi, városszéli kertekben rákapott a földigilisztára (ami ugye hasznos, mert lazítja a talajt), s a rovarok, káros bogarak, férgek irtásával szinte teljesen felhagyott. Így a feketeterigó hasznossága, becsülete komoly veszélybe került. Verébvonalon viszont enyhült a helyzet. Igaz ugyan, hogy a szemétben kapingáló városi veréb betegségeket, fertőzéseket terjeszt vagy terjeszthet, de a prэшázak, pincék között, ritkán lakott hegyoldalokban és kertekben élő mezei veréb viszont hasznos, mert pusztítja a férgeket, bogarakat.

Balatoni prэшázunk eresze alá ilyen garantáltan hasznos, mezei verebek költöztek be. Régen beköltöztek, előbb, mint mi, a ház valójában még el sem készült egészen, de a verebek már családot alapítottak a gerendákat borító deszkák alatt. Először egy zilált fészkek terpeszkedett az eresz alatt, aztán három, majd nyolc szorongott. A verebek az idén kilakták egymást az eresz alól. A fiatalabbak a szomszédos, vakolatlan házban próbálkoztak, de ott sem jutott mindegyiküknek hely. Egy tanácstalan verebecske a csatornánk lefolyócsövébe kezdett fészket építeni. Szándékáról igyekeztem lebeszélni, de a leömlő nyári záporok természetrajzát nem sikerült vele megértetnem. Csőrében egy szénaszállal makacsul állt a csatorna szélén. Szelíden nézett rám a magasból, s láttam, arra gondol, hogy túlzok. Csak rá akarok ijeszteni, hogy a jövő kis verebeinek ne készülhessen el a fészke. Nem az esőről van szó, hanem másról, csak nem mondom ki. Nyilván egy hátsó szándék mondatja velem, hogy veszélyes az eső. – És valóban. Nem kedvelem, ha a ciszternámban egy koszos, esetleg fertőző verébfészken át szűródik le a víz. De ezt hogyan magyarázzam el az élni vágyó, szürke madárnak?

Az első könnyebb zápor kimosta a verébfészket a csatornából. A víz szemetes lett, használhatatlan. Pedig fenn a hegyen nincs vízvezeték, minden csepp esővízre szükségünk lenne.

A kis veréb néhány órán át bánatosan ácsorgott a csatorna szélén. Látszott az ábrázatján, hogy töri a fejét. Mit tegyen? Higgyen nekem, és máshová építse a fészket? Nem hitt. Úgy gondolta, hogy csak egy véletlen baleset áldozatául esett a fészke. Ilyesmi többet nem fordulhat elő. Késő délután már egy száraz fűszállal a csőrében érkezett a csatorna szélére. Mérgesen kiszedtem a csatornából a becsempésztett szalmaszálakat. Ettől kezdve titokban dolgozott. Szemem láttára soha nem vitt a csatornába szénaszálakat. Ha rosszkor közeledtem, visszafordult a levegőben, vagy tüntetőleg eldobta a fészkeknek való fűszálakat. Csakhamar a tojásait is elhelyezte a csatornában, és boldognak látszott.

Három hete, kora délután megdördült az ég. Fekete felhők nyomultak fölénk Zánka felől, aztán valahol a Lesence-völgyben egy nagy örvény visszafordította a hegy mögött elszaladt derékhadat, s egyetlen nagy felhőszakadásban, vízomlásban tűnt el a környék. Mogyoró nagyságú jég verte végig a szőlőket, az éppen gyümölcsöt érlelő alma- és barackfákat. A nagy pusztítás után csak órák múlva jutottunk el a víztárolóhoz. A kimosott kócos verébfészkek fentakadt a deszkafödél peremén. A fészkekben három meztelen fióka és egy félig nyitott tojás feküdt. Nem éltek sokat, talán egy napot.

Másnap, amikor a vihar nyomait takarítottam el a kertben, megpillantottam a verebet. A

csatorna szélén állt, csőrében egy szalmaszállal.

